

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**  
-----

Nr. 63.291 van 26 november 1996

A. 70.466/III-22.446

A. 70.467/III-22.447

- In zake :
1. **de naamloze vennootschap "Résidence de l'Orne II",**  
rue du Village 9  
1450 Chastre,
  2. **ELISE** Patricia, echtgenote van  
VANDE KERKHOVEN,  
rue Champ des Vignes  
1380 Lasnes,
  3. **de naamloze vennootschap "IMMO E.V.D.",**  
die woonplaats heeft gekozen bij  
Mrs. Benoît en Luc CAMBIER,  
advocaten,  
Jean-Baptiste Meunierstraat 22  
1050 Brussel,

tegen :

1. **het Waals Gewest,** vertegenwoordigd door zijn Regering,
2. **de Burgemeester van de Gemeente Chastre,**
3. **de Gemeente Chastre,**  
die beide woonplaats hebben gekozen bij  
Mr. François JONGEN, advocaat,  
Terhulpsesteenweg 187  
1170 Brussel.

-----  
**DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,  
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien het op 26 augustus 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap "Résidence de l'Orne II", Patricia ELISE, echtgenote van VANDE KERKHOVEN, en de naamloze vennootschap "IMMO EVD" de schorsing van de tenuitvoerlegging vorderen van "de beslissing van de Waalse Gewestminister, vervat in de brief gedateerd 30 juli 1996 waarin deze stelt : "... dat ik overeenkomstig het decreet van 10 mei 1984 in verband met de rustoorden voor bejaarden niet meer gemachtigd ben een verlenging van de voorlopige werkingsvergunning voor 'ORNE II' toe te kennen";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partijen vorderen dat "het Waals Gewest bij wijze van voorlopige maatregel gelast wordt de voortzetting van de activiteiten van het rustoord 'Résidence de l'Orne II' mogelijk te maken in afwachting van de uitspraak die zal worden gedaan in verband met het beroep tot nietigverklaring van de ministeriële beslissing van 30 juli 1996 waarbij de verwerende partij geoordeeld heeft dat ze 'overeenkomstig het decreet van 10 mei 1984 in verband met de rustoorden voor bejaarden niet meer gemachtigd (was) een verlenging van de voorlopige werkingsvergunning voor 'ORNE II' toe te kennen", "op straffe van een dwangsom van 500.000 frank per dag en per overtreding in geval van niet-naleving van het te wijzen arrest";

Gezien het op 27 september 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partijen de nietigverklaring van de voornoemde beslissing vorderen;

Gezien het op 26 augustus 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap "Résidence de l'Orne II", Patricia ELISE en de naamloze vennootschap "IMMO EVD" de schorsing vorderen van de

tenuitvoerlegging van "het besluit van de burgemeester van de gemeente Chastre van 30 juli 1996 waarbij de onmiddellijke evacuatie van de kostgangers van het rustoord 'Résidence de l'Orne II', gelegen in de rue du Village 9 te 1450 Chastre, wordt bevolen, een besluit dat bij brief van de burgemeester, gedateerd 30 juli 1996, ter kennis is gebracht, alsook van de eventuele bekrachtiging van dat besluit door de gemeenteraad";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partijen vorderen dat "de verwerende partijen (de burgemeester van de gemeente Chastre en de gemeente zelf) bij wijze van voorlopige maatregel gelast worden de voortzetting van de activiteiten van het rustoord 'Résidence de l'Orne II' mogelijk te maken in afwachting van de uitspraak die zal worden gedaan in verband met het beroep tot nietigverklaring van het besluit van de burgemeester van de gemeente Chastre van 30 juli 1996 waarbij de onmiddellijke evacuatie van de kostgangers van het rustoord 'Résidence de l'Orne II', gelegen in de rue du Village 9 te 1450 Chastre, wordt bevolen, een besluit dat bij brief van de burgemeester, gedateerd 30 juli 1996, ter kennis is gebracht, alsook van de eventuele bekrachtiging van dat besluit door de gemeenteraad", "op straffe van een dwangsom van 500.000 frank per dag en per overtreding in geval van niet-naleving van het te wijzen arrest";

Gezien het op 27 september 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partijen de nietigverklaring vorderen van :

- het besluit van de burgemeester van de gemeente Chastre van 30 juli 1996 waarbij de onmiddellijke evacuatie van de kostgangers van het rustoord "Résidence de l'Orne II", gelegen in de rue du

Village 9 te 1450 Chastre, wordt bevolen, een besluit dat bij brief van de burgemeester, gedateerd 30 juli 1996, ter kennis is gebracht;

- het besluit van de gemeenteraad van 13 augustus 1996 waarbij het besluit van de burgemeester van 30 juli 1996 wordt bekrachtigd;

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen;

Gezien het verslag van de heer GILLIAUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikkingen van 11 oktober 1996 waarbij bepaald wordt dat de zaken voorkomen op de terechtzitting van 21 oktober 1996, de datum waarop ze tot de terechtzitting van 4 november 1996 zijn uitgesteld;

Gelet op de kennisgevingen, aan de partijen, van het verslag en de beschikkingen tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer HANSE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. B. CAMBIER, advocaat, die voor de verzoekende partijen verschijnt, van Mr. D. PIRE, advocaat, die voor de eerste verwerende partij verschijnt, en van Mr. F. JONGEN, advocaat, die voor de tweede en de derde verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer GILLIAUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende, voor het onderzoek van die verzoekschriften dienstige feiten aan het geding ten grondslag liggen :

1. Op 26 maart 1992 dient Patricia ELISE een aanvraag om erkenning in voor een rustoord voor bejaarden met 40 bedden, de "Résidence de l'Orne II", gelegen te Chastre, rue du Village 9.

2. Op 26 april 1993 verleent de Minister van Sociale Zaken en Gezondheid "aan het betrokken rustoord (Résidence de l'Orne II) een voorlopige werkingsvergunning beperkt tot 31 december 1993, voor de huisvesting van maximum 28 bejaarden verdeeld over 3 verdiepingen".

3. Op 28 september 1993 verleent de Minister-Voorzitter van de Franse Gemeenschapsregering "aan het betrokken rustoord een voorlopige werkingsvergunning beperkt tot 31 december 1993, voor de huisvesting van 12 bejaarden extra, wat de maximale verblijfs capaciteit brengt op 40 bejaarden verdeeld over 3 verdiepingen".

4. Op 11 maart 1994 brengen de diensten sociale actie en gezondheid van het Ministerie van het Waals Gewest een bezoek aan de "Résidence de l'Orne II" naar aanleiding van een klacht vanwege een familielid van een bewoner.

In het 18 maart 1994 gedateerde verslag omtrent dat bezoek wordt geconcludeerd dat die klacht niet gegrond is en wordt gunstig geadviseerd omtrent de

verlenging van de voorlopige werkingsvergunning "met 6 maanden".

Dat verslag stelt dat de instelling "onderdak verschaft aan meer dan 50 % jonge mentaal gehandicapten" en vermeldt de "verdeling van de kostgangers op basis van hun leeftijd :

17 van meer dan 60 jaar,  
9 van meer dan 50 jaar,  
11 van 20 tot 25 jaar".

5. Op 20 juni 1994 besluit mevrouw BEKA, wnd. directeur-generaal, in naam van de Minister van Sociale Actie, Huisvesting en Gezondheid van het Waals Gewest "de voorlopige werkingsvergunning, die oorspronkelijk aan het genoemde rustoord toegekend was voor het verblijf van 40 kostgangers verdeeld over 3 verdiepingen, te verlengen tot 31 oktober 1994".

6. Op 16 september 1994 dient Patricia ELISE "een dossier (in) teneinde de erkenning te verkrijgen voor een bezigheidstehuis voor 40 volwassen, niet-werkende meervoudig gehandicapten van beider kunne, met 25 verpleegbedden".

7. Op 15 september 1994 brengen de diensten sociale actie en gezondheid van het Ministerie van het Waals Gewest een bezoek aan de "Résidence de l'Orne II", naar aanleiding van een klacht van de heer LEMMENS.

In het verslag dd. 26 september 1994 wordt geconcludeerd dat die klacht niet gegrond is.

Op 24 oktober 1994 stelt inspecteur-generaal PINGAUT onderaan zijn verslag voor de voorlopige

werkingsvergunning "een laatste maal met 6 maanden" te verlengen.

8. Op 9 november 1994 zendt mevrouw BEKA, wnd. directeur-generaal van de "Service de l'Aide sociale spéciale, Fonds de soins médico-socio-pédagogiques pour handicapés", een brief aan Patricia ELISE, luidende :

"Als gevolg van uw brief van 16 september 1994 betreffende de aanvraag om erkenning van een tehuis voor niet-werkenden, vestig ik er uw aandacht op dat alle bij ons erkende instellingen de rechtsvorm van een V.Z.W. hebben.

Ik verzoek u dan ook de erkenningsnormen in acht te willen nemen en mij een afschrift te bezorgen van de in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakte statuten.

Mag ik u vragen eveneens de lijst van de opgenomen personen te willen overschrijven op het te dien einde hierbij ingesloten formulier en mij een eensluidend verklaard afschrift van uw diploma's te bezorgen".

9. Op 4 januari 1995 beslist de directeur-generaal sociale actie van het Ministerie van het Waals Gewest in naam van de Minister van Sociale Actie, Huisvesting en Gezondheid "de voorlopige werkingsvergunning, die oorspronkelijk aan het genoemde rustoord toegekend was voor het verblijf van 40 kostgangers verdeeld over 3 verdiepingen, een laatste maal te verlengen tot 30 juni 1995".

10. Op 27 juni 1995 brengen de diensten sociale actie en gezondheid wederom een bezoek aan de instelling, met het oog op de verlenging van de voorlopige werkingsvergunning.

Het verslag van 10 juli 1995 concludeert tot het volgende :

"Ondanks de inspanningen om deze instelling in orde te brengen met de normen-RO (rustoord), rijzen thans nog twee belangrijke belemmeringen voor erkenning :

- de niet-naleving van de bouwnormen voor de ramen;
- de kostgangers, van wie meer dan de helft jonger is dan 60 jaar.

Mevrouw VANDE KERKHOVEN heeft sedert bijna een jaar stappen ondernomen om deze instelling te laten erkennen in het kader van het Fonds H; haar aanvraag zal wellicht worden ingewilligd binnen een termijn van 6 maanden tot een jaar.

Opdat zich geen "onderbreking tussen de twee regelingen van tenlasteneming door het RIZIV" voordoet, stel ik een VWV (voorlopige werkingsvergunning) voor een jaar (juni 1996) voor".

11. Op 28 augustus 1995 beslist directeur-generaal NORRENBURG in naam van de Minister van Sociale Actie, Huisvesting en Gezondheid "de voorlopige werkingsvergunning, die oorspronkelijk aan de genoemde instelling toegekend was voor het verblijf van 40 kostgangers verdeeld over 3 verdiepingen, een allerlaatste maal te verlengen tot 30 juni 1996".

12. Op 21 maart 1996 brengen de diensten sociale actie en gezondheid van het Ministerie van het Waals Gewest wederom een inspectiebezoek aan het rustoord "Résidence de l'Orne II".

Het 1 april 1996 gedateerde verslag wijst er onder meer op dat slechts drie van de 40 opgenomen personen ouder zijn dan zestig, en concludeert als volgt :

"Dit is geen rustoord. De instelling hoopt erkend te worden als een instelling voor de opname van gehandicapten. Het verblijf van seropositieven maakt de erkenning nog minder eenvoudig.

(...)

Wij adviseren de duur van de voorlopige werkingsvergunning te handhaven op 30-06-96.

Na die datum moet de instelling als rustoord gesloten worden".

13. Op 24 juli 1996 maken Dr. GUINEE en Dr. FELTEN van het directoraat-generaal sociale actie en gezondheid van het Ministerie van het Waals Gewest ter attentie van hun meerderen een nota op, luidende :

"Na inspectiebezoeken aan "Orne II" op datum van 30-11-1995, 1-12-1995, 25-1-1996, 25-3-1996 en 23-7-1996, en na te hebben vastgesteld dat :

1. van de 45 personen opgenomen in de instelling er slechts 2 voldoen aan de voorwaarden gesteld om te worden opgenomen in een rustoord;
2. zich ondanks het ingrijpen van een gespecialiseerd team van het academisch ziekenhuis "Saint-Luc-UCL" bijna een infectie-epidemie met HIV heeft voorgedaan (zeven seropositieve gevallen sedert 1993), waarvan de herkomst niet kan worden bepaald;
3. de huidige structuur van de instelling (begeleiding, beheer, medische verzorging) een genoegzame behandeling van die personen niet mogelijk maakt;

is onze conclusie dat de evacuatie van die personen naar aangepaste structuren wenselijk is".

14. Op 25 juli 1996 luidt de conclusie in een verslag van dr. WILLEMS, geneesheer-inspecteur-neuropsychiater van de directie curatieve gezondheid, volgend op een bezoek aan de instelling op 18 en 19 juli 1996, als volgt :

"Wij stellen vast dat de personeelsnormen voor een rustoord niet dezelfde zijn als die voor een psychiatrische verpleeginstelling en dat ze het dus niet mogelijk maken de verschillende gezondheidsproblemen op te lossen die de kostgangers vertonen".

15. Op 30 juli 1996 zendt directeur-generaal NORRENBURG in naam van de minister de volgende brief aan de tweede verzoekende partij :

"Het door u bestuurde rustoord heeft tot 30 juni een voorlopige werkingsvergunning verkregen.

Gelet op de aard van de bij u opgenomen personen, onder meer het beperkte aantal bejaarden die in uw instelling verblijven, moet ik beschouwen dat ik niet meer gemachtigd ben een verlenging van de voorlopige werkingsvergunning af te geven voor "Orne II", zulks overeenkomstig het decreet van 10 mei 1984 in verband met de rustoorden voor bejaarden".

Deze handeling wordt bestreden met beroep A. 70.466/III-22.446.

16. Eveneens op 30 juli 1996 stelt de burgemeester van Chastre een besluit vast, luidende :

" De Burgemeester,

Gezien de situatie van het rustoord 'Résidence de l'Orne II', gelegen in de rue du Village 9 te 1450 Chastre;

Gelet op het inspectieverslag 42/96 (RB) en 7/96 (MD) van 1-4-1996 van het directoraat-generaal sociale actie en gezondheid (DGSAG);

Aangezien dit verslag melding maakt van de volgende tekortkomingen : de instelling werkt niet meer als een rustoord en is als zodanig niet meer erkend sedert 1-7-1996, er is geen oproepsysteem aan ieder bed en aan ieder WC, de ramen zijn niet conform, een "velux" in een eenpersoonskamer biedt geen normaal uitzicht op de omgeving, geen bijzondere voorzorgsmaatregelen inzake de behandeling van het wasgoed van een aantal specifieke kostgangers;

Gezien de verslagen van 6 december 1994 en 19 juli 1996 van dokter SECRET van de 'Agence wallonne pour l'intégration des personnes handicapées' (AWIPH);

Aangezien die verslagen stellen dat "de normen inzake hygiëne en veiligheid niet worden nageleefd : belangrijke achteruitgang";

Gezien het samenvattend verslag van verscheidene bezoeken van de dokters GUINEE en FELTEN

van de medische dienst van het DGSAG, opgemaakt op 24 juli 1996, waarin geconcludeerd wordt "dat de evacuatie van die personen naar aangepaste structuren wenselijk is";

Gezien de brief dd. 26 juli 1996 van de Minister van Sociale Actie, Huisvesting en Gezondheid, waarin gesteld wordt dat "wegens de ernst van de situatie dringender maatregelen van evacuatie van de bewoners vereist zijn";

Overwegende dat de situatie van de kostgangers van het rustoord "Résidence de l'Orne II" verontrustend is en dat dringende maatregelen nodig zijn om de veiligheid van die personen en de verzorging waar ze recht op hebben te waarborgen;

Aangezien onmiddellijk maatregelen moeten worden getroffen;

Gelet op het decreet van 10 mei 1984 in verband met de rustoorden voor bejaarden en zijn uitvoeringsbesluiten;

Gelet op de bepalingen van de artikelen 133, tweede lid, 134, § 1, en 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet;

Gelet op de dringende noodzakelijkheid,

#### BESLUIT :

Artikel 1 : de onmiddellijke evacuatie van de kostgangers van het rustoord 'Résidence de l'Orne II', gelegen in de rue du Village 9 te 1450 Chastre, te bevelen.

Artikel 2 : het OCMW van Chastre ermee te belasten de kostgangers elders te huisvesten en ze in de beste omstandigheden te evacueren.

Artikel 3 : mevrouw VANDE KERKHOVEN, zaakvoerster van het rustoord 'Résidence de l'Orne II', onverwijld in kennis te stellen van deze ordonnantie.

Artikel 4 : onverwijld een afschrift van deze ordonnantie te doen geworden aan de voorzitter van het OCMW en aan de Minister van het Waals Gewest.

Artikel 5 : deze ordonnantie ter fine van bekrachtiging aan de gemeenteraad op diens eerstvolgende vergadering voor te leggen."

Deze handeling wordt bestreden met beroep  
A. 70.467/III-22.447.

17. Op 13 augustus 1996 bekrachtigt de gemeenteraad van Chastre de ordonnantie die de burgemeester op 30 juli 1996 heeft genomen en die betrekking heeft op de evacuatie van de kostgangers van de "Résidence de l'Orne II".

18. Op 29 augustus 1996 stelt de verwerende partij de tweede verzoekende partij in kennis van een voorstel van het directoraat-generaal sociale actie en gezondheid tot sluiting van de instelling.

Overwegende dat er grond is om de verzoekschriften tot schorsing en tot het bevelen van voorlopige maatregelen op straffe van een dwangsom samen te voegen;

Overwegende, wat het nadeel betreft dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling meebrengt, dat de verzoekende partijen eerst verscheidene beslissingen uit de rechtspraak aanhalen en vervolgens stellen :

- " - het spreekt vanzelf dat de genomen maatregelen een moreel nadeel berokkenen, afbreuk doen aan de goede naam en de professionele reputatie van het rustoord en van de zaakvoerster ervan;
- het spreekt vanzelf dat de gelaakte maatregelen zowel de verzoekende partijen als de kostgangers treffen, en, nog meer zelfs, de elf werknemers die onvermijdelijk hun baan zullen verliezen;
- de kwestieuze beslissingen berokkenen niet alleen mogelijk nadeel, doch ook nu reeds een reëel nadeel;
- het commerciële en financiële nadeel dat de verzoekende partijen lijden, zal namelijk aanzienlijk zijn :
  - a) de eerste verzoekende partij zal haar enige onderneming, te weten het rustoord, kwijtspelen;

haar financieel nadeel zal aanzienlijk zijn, daar ze iedere bron van inkomsten verloren zal hebben, ofschoon ze alle werkingskosten zal moeten blijven dragen, te weten : alle financiële lasten verbonden aan de exploitatie en het onderhoud van de gebouwen van het rustoord, de betaling van een jaarlijkse huurprijs van 4.200.000 frank en bovendien de ontslagvergoedingen voor het personeel;

de genomen maatregelen zullen tevens de stopzetting van de activiteiten van de onderneming meebrengen, of zelfs het faillissement ervan en het vertrek van het personeel dat ze heeft opgeleid.

- b) de tweede verzoekende partij verliest haar betrekking en dus haar beroepsinkomsten.
- c) de derde verzoekende partij wordt eigenaar van een gebouw dat ze niet meer kan verhuren, daar de betrokken gebouwen geen andere bestemming kunnen krijgen dan die van een rustoord.

Zij zal de aangegane leningen (te weten een lening van 4 miljoen frank en één van 5 miljoen frank) dus moeten blijven aflossen en onroerende belasting moeten betalen ofschoon ze geen inkomsten meer ontvangt".

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen er onder meer aan herinnert dat de tweede verzoekende partij vraagt dat haar instelling door de "AWIPH" erkend wordt als een tehuis voor niet-werkende gehandicapten, dat zij in een brief van 18 juni 1996 geschreven heeft "er volledig van bewust (te zijn) in feite geen RB meer te zijn" en dat zij de verlenging van de voorlopige werkingsvergunning aangevraagd heeft met de enkele bedoeling onder een bepaald statuut te kunnen vallen totdat ze een hypothetische erkenning in een totaal verschillende hoedanigheid verkrijgt; dat het volgens haar "gaat om een werkelijk misbruik van de procedure, dat onaanvaardbaar is"; dat zij eruit concludeert dat "het beoogde doel derhalve onwettig is en (dat) de schorsing niet kan worden toegewezen";

Overwegende dat elk van de door de verzoekende partijen aangevoerde mogelijke nadelen verband houdt met de onmogelijkheid om het rustoord voor bejaarden verder te mogen exploiteren;

Overwegende dat artikel 1 van het decreet van 10 mei 1984 in verband met de rustoorden voor bejaarden zulke oorden omschrijft als "publieke of private verblijfsinrichtingen, waar de huisvesting evenals de huishoudelijke en gezinsverzorging gezamenlijk worden verschaft aan personen van 60 jaar of ouder, die er op duurzame wijze verblijven";

Overwegende dat tijdens het bezoek van 21 maart 1996 vastgesteld is dat drie van de veertig aldaar opgenomen personen ouder waren dan zestig; dat de tweede verzoekende partij in haar brief van 18 juni 1996 geschreven heeft "er volledig van bewust (te zijn) in feite geen RB (rustoord voor bejaarden) meer te zijn", wat haar aanvraag om een nieuwe erkenning als een centrum voor gehandicapten verklaarde; dat zij in de "bijlage" bij die brief uiteengezet heeft dat de eerste 28 kostgangers wel degelijk beantwoordden aan het voorgeschreven profiel, te weten personen van 60 tot 70 jaar getroffen door seniele dementie, doch dat de opname van nieuwe soortgelijke patiënten is stilgevallen, dat zij jongere patiënten heeft moeten aanvaarden "teneinde het voortbestaan van de instelling mogelijk te maken en de financiële verplichtingen te kunnen nakomen", en dat "aangezien er geen aanvragen van bejaarden meer binnenkwamen, het profiel van de kostgangers geleidelijk gewijzigd is, waardoor wij geconfronteerd werden met volwassen, mentaal gehandicapte patiënten en patiënten met gedragsstoornissen", zodat "in september 1994 de eerste contacten met mevrouw HENDRICKX van Fonds 81 hebben plaatsgehad teneinde uit de sector RB te treden";

Overwegende dat een instelling die op een totaal van 40 kostgangers, met een meerderheid van jonge mentaal gehandicapten, er slechts drie telt die ouder zijn dan 60 jaar, niet kan worden beschouwd als een instelling die huisvesting en huishoudelijke en gezinsverzorging verschaft aan een groep bejaarden, noch, bij wijze van gevolg, als een rustoord voor bejaarden in de zin van het voornoemde decreet van 10 mei 1984;

Overwegende dat aldus blijkt dat het niet de bestreden handeling is die ertoe geleid heeft dat de verzoekende partijen buiten de werkingssfeer van de wetgeving betreffende de rustoorden vallen, doch hun eigen beslissing om in hun instelling kostgangers te aanvaarden die geen "bejaarden" waren in de zin van het voornoemde decreet van 10 mei 1984 en om aldus een onwettige situatie te doen ontstaan, waarvan zij zich overigens bewust waren;

Overwegende dat een vordering tot schorsing de Raad van State er niet toe kan leiden tijdens de duur van de annulatieprocedure een activiteit toe te staan die onwettig is in zoverre ze niet geregeld wordt bij het voornoemde decreet van 10 mei 1984 en die nog niet is toegestaan overeenkomstig artikel 29 van het decreet van 6 april 1995 betreffende de integratie van gehandicapte personen;

Overwegende dat de vorderingen tot schorsing door de eigen schuld van de verzoekende partijen deze niet kunnen vrijwaren voor de door hen aangevoerde mogelijke nadelen;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten, die vervuld moeten zijn wil de Raad van State de schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kunnen bevelen; dat de vorderingen tot schorsing en bijgevolg ook de vorderingen tot het bevelen van voorlopige maatregelen en tot het opleggen van een dwangsom niet kunnen worden toegewezen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De zaken ingeschreven onder de nrs. A.70.466/III-22.446 en A.70.467/III-22.447 worden samengevoegd in de rechtspleging in kort geding.

### **Artikel 2.**

De vorderingen tot schorsing, tot het bevelen van voorlopige maatregelen en tot het opleggen van een dwangsom worden afgewezen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op zesentwintig november 1900 zesennegentig door :

|        |            |                  |
|--------|------------|------------------|
| de HH. | ANDERSEN,  | kamervoorzitter, |
|        | LEROY,     | staatsraad,      |
|        | HANSE,     | staatsraad,      |
| Mevr.  | NOTEBAERT, | griffier.        |

**De Griffier,**

**De Voorzitter,**

**Chr. NOTEBAERT.**

**R. ANDERSEN.**

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,  
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD  
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.